

- 22 -

GRANIET

Hoeveel keer was de vrachtwagen al gestopt? Innocent was de tel kwijtgeraakt. Telkens als de truck halt hield, werden er een paar jongens naar binnen geduwd. Maar nu bleef de deur van de laadruimte dicht, ook al waren er weer heel wat opgewonden stemmen te horen.

Innocent had de indruk dat de meeste jongens in de vrachtwagen toch in slaap waren geraakt, ondanks de bruuske bewegingen van de truck. En ondanks het gesnurk en die verschrikkelijke stank.

Innocent was de hele tijd wakker gebleven. Na een tijdje had hij pijn gekregen aan zijn rug. Hij had geprobeerd een andere houding aan te nemen. Een houding waardoor hij met zijn rug niet meer vol tegen de rand van de laadruimte zat. Toch was de pijn in de loop van de rit alsmaar toegenomen. Hij had ook zitten piekeren. Zouden ze echt onderweg zijn naar een kamp? Welk werk zou hij moeten doen? Hoe zag een kamp er uit? Nu ging de deur van de laadruimte open. Innocent werd verblind door het daglicht dat naar binnen stroomde.

‘Allemaal eruit!’ donderde een angstaanjagende stem.
‘Oboboï! Bende luiaards.’

De jongens die nog sliepen, waren meteen wakker. Iedereen sprong uit de vrachtwagen. Op enige afstand keken een vijftal mannen nors toe. Ze hadden zware, zwarte schoenen aan en droegen brede gordels, die deels verborgen waren door hun dikke buik. Een van de mannen had een stok in de hand waaraan een lang koord hing. Was dat een zweep?

‘Hier zijn ze!’ riep de man, die de deur van de laadruimte had geopend.

De nors kijkende mannen kwamen dichterbij en gingen rond de jongens staan. De grootste van hen nam het woord.

‘Dit is een granietgroeve,’ riep hij. Even pauzeerde hij, alsof hij de jongens de kans wilde geven om zich heen te kijken. Innocent staaarde naar de hoog oplopende rotsmuren. In verschillende verdiepingen plakten ze tegen de heuvels aan. Ze waren vreemd grijsblauw, een kleur die Innocent nooit eerder had gezien.

‘Mawu heeft ervoor gezorgd dat de muren rondom jullie vol goud zitten,’ ging de man verder. Even verscheen er een glimlach op zijn gezicht. Alsof hij zelf tevreden

was met de woorden die hij net had geroepen. ‘Geen echt goud natuurlijk, maar graniet*. Volg me.’

De man sloeg een pad in dat lichtjes steeg. Hij stapte stevig door. De jongens volgden zonder een woord. De vier stoere vrienden van de man stapten naast de stille stoet, als grimmige bewakers.

Niet zo ver van het pad was een grote groep jongens aan het werk. Onophoudelijk hakten ze met een houweel op grote rotsblokken in. Ze waren met minstens dertig. Of veertig? Of misschien nog meer? Wat zagen ze er mager uit. Alsof ze al dagen niets hadden gegeten.

- 23 -

GEEN MEDELIJDEN

De man die voorop liep, bleef staan bij een hoop rotsblokken. Ernaast lagen houten houwelen. Even verder stonden een paar grote, lege bakken.

Innocent ging naast Victor staan.

‘Ik had je gewaarschuwd,’ fluisterde Victor bijna onhoorbaar.

‘Dit is jullie werkplek,’ riep de man. ‘Jullie hebben al begrepen wat we van jullie verwachten.’ Niemand reageerde. ‘Die rotsblokken die daar liggen, zijn te groot. Dus wat moeten jullie doen?’ De man wachtte niet meer op een antwoord. ‘Jullie nemen een houweel en kappen de rotsblokken in kleine stukken. Daarna gooien jullie de kleine stukken in een bak.’

Innocent keek vol ongeloof naar de rotsblokken. Het leek hem onmogelijk om de grote blokken met een houten houweel in stukken te hakken.

‘Een paar van jullie hebben geluk,’ vond de man. ‘Zij hoeven geen houweel te nemen. Zij zullen de volle bakken wegdragen en op een van onze vrachtwagens zetten.’

Dat is trouwens maar een klein eindje.’ Het spottende toontje van de man deed Innocent huiveren.

‘Jij zult de bakken wegdragen, en jij en jij en jij.’ In totaal koos de man zes jongens uit. Innocent was er niet bij en Victor ook niet. Zij moesten dus kappen.

‘Voor jullie beginnen, wil ik jullie waarschuwen,’ ging de man door. Hij klonk nog harder dan voorheen. ‘We houden niet van luiwammesen en aanstellers. Wie niet hard werkt, die zal het geweten hebben.’ De man liet het koord aan zijn stok een paar keer tegen de grond knallen.

‘Begrepen?’ schreeuwde hij nu. ‘En waag het niet weg te lopen. Nog nooit is er iemand uit deze mijn ontsnapt. De kwade geesten geven jullie geen enkele kans. En de bewakers kennen geen medelijden.’

‘Inderdaad,’ hoorde Innocent een strenge stem mompelen dicht bij hem.

‘Vooruit, begin er maar aan.’

Innocent pakte een houweel. Samen met Victor en twee andere jongens begon hij op een rotsblok te slaan. Hij deed zijn best, maar het was duidelijk dat het heel lang kon duren vooraleer het blok in stukken zou vallen.

‘Azetoh fia fitoh! Dat kan beter!’ schreeuwde een bewaker, die bij hen was komen staan.

Innocent sloeg nu zo hard hij kon. Bij elke slag was het of zijn lichaam door elkaar werd geschud. Al snel voelde hij pijn in zijn armen. Maar hij mocht niets laten merken. Wat was het warm. Het zweet gutste in straaltjes over zijn lichaam.